

Helsingissä 23/III 96.

Pikku rakastettu kultani!

Kiitos, kiitos pikku kirjeestäsi. Se tuli
kuvii lintunen. Ensin en sitä ymmärtänyt,
mutta nyt olen sen tarkalleen lukenut, nyt
käsitän, että minun oma kultani on sen kirj-
joittanut. . . .

Oleuko ollut paha? Voi, mikset ole tääl-
lä? Silloin pyytäisin anteeksi ja itkisin
rinnallasi. Anna se mulle nyt, vaikka olet
kaukanaakin. . . .

Minäkö en sinua ikaivoisi, en taivoisi
sinua näkeväni? . . . Oi jumalani, mitä
sille teen? . . . Niin sinua kaipaan ja
kaihoan, etten sitä uskalla edes ajatel-
lakaan, etten uskalla edes toivoakaan
että saisin Sua nähdä, niin mahdot-

Tomau suuri onnihan se olisi! Niinkään
kiitollisessa muistossa sulla vielä on
nuo joulepäivät, etten uskalla edes pyy-
täkään sen onnen uudistusta . . . .

Kuinka rohkeisiin astua Isän eteen,
sanoa: anna minun taas lähteä Maijan
luo! . . . .

Rakkautesemme on runo. Niinostan Geo-
dalle ja Oskariille saatan siitä jikkuseu pu-
hua; muu maailma siitä sulon rüstai-
si. . . . Ja syvältä, syvältä sydämyssäni
on tunteita, joista en voi kelleen puhua.
Niinostan Sinulle — sitten kuu olemme
kahden kesken. . . . .

Kuinka arvasit niin oikein? Todella-
kin luulin, että Sinulle on opetettu, että
rakkaus on "synti", että nyt sinun pi-
täisi olla "pyhä" ja vetäytyä pois, "maad-
maasta", siksi kunnes se "tärkeä" aika nisi
chutte j. n. e. — enkään jaksa muistella-
haan, mitä kaikkea hupakko ajattelin. Ki-
tos, kiitos, ettei minä ole — se veisi varmas-
ti pois jumalan luota.

Oaau ei ainoastaan se ollut syynä si-
hen, että nimitin rippikoulun "hirmuiseksi".
Ne toiset, vakavat syyt, ne, ne on, josta
ei ole ~~tuottanut~~ aika puhua vielä." Mä nyt
usko minusta parha, kyllä Iinäkkin sen
kerran tulet ymmärtämään. Rukoilen
Sinua, armaani... Vai tahdotko tietää nyt j?

—
Voi Sinua, voi Sinua!

Rakastat, ihävit ja kaipaat minua j
Siltä sanoit, että olen tenestunut vieraan-
ne kooksi takansa. Luo mulle anteeksi, että
ole taktinut sitä uskoa, tai oikeammin,
pyydän Aidiltä anteeksi... Kyllähän se on
tunnettu, että Iinä, kullani, kullani...

—
Kas, nyt muistan kaikkia talvisia
päiviämme ja syyspäiviä ja teot kesä-
taa maassa... Tiedätkö, kun täällä käy.
Kellingsin aukon, niin ajattelen usein:
tätä katua olen kulkenut Marjan kans-
sa, tuolla penkillä olemme istuneet
ja kun seison kirjastuspöytäni luona sellä

alkunaan päin, niin yttelen: Tässä
Maijakin kerran seisoi kappi päällä...
Ooi, lintuni, koska taas luokseni tulet
tänne huoneeseeni? ... Tiedätkö, si-
hen Toiseen Hilda Auerin kamarin
olevalla rakastunut, siitä saakka
kun Iini kerran mulle lausoi: "En,
Madame...". "Ja Iita, se ainu miis-
taa niitä "suklaakonvehtia", jotka Mad-
jatta Toim, ja kum hän mulle kertoo:
"Pekka, Pekka, kaikki "suklaa" on loppu-
nut, Iitalla ei ole yhtään enään", niin
hän jekku rukkua saa seurakon mutta.
Mutta kum hän lisää: "Pekka on Iitan mo-
sian!" - silloin Pekka punastuu ja hy-
myilee, mutta niin pienelle tytölle hän
ei kerro mitään. — — —

Armas, armas Maija, rakasta

Pekkarasi.

Paljon, paljon terveisiä Iidille, pyydy
nyt puolestani anteeksi. Ehkä Hän taas
jostkus kirjoittaa mulle... Samoin paljon
terveisiä kaikilta!